

Шановні пасічники та пасічниці! Пропонуємо вашій увазі статтю Ганни ЗЕМКО, головної редакторки журналу «Слово Жінки», багаторічної успішної пацієнтки лікаря Анатолія Івановича ПОТОПАЛЬСЬКОГО.

РОБИТИ ДОБРО ЛЮДЯМ

Написати цей матеріал мене надихнула чудова стаття сестер Анатолія Івановича Потопальського у № 3–4 журналу «Пасіка» до 60-ліття його лікарської, цілительської, просвітницької і державотворчої діяльності. Цікавою у № 7 видання «Пасіка» була й публікація першої учениці лікаря Потопальського – української поетеси Антоніни Листопад, її він ще молодим лікарем навчав у 1963 році.

А наше знайомство з лікарем Потопальським відбулося у доленосному для України 2013 році. Редакція готувала номер журналу «Слова Жінки» на тему «Природа і природність». Шукали головного героя номера. Поет, письменник, автор розвідок з національних тем Сергій Коваль запропонував познайомитися з українським лікарем-генетиком Анатолієм Івановичем Потопальським.

Тоді ми ще не знали, що Анатолій Іванович і зініційована ним оздоровча громада «БОГУ Радість» стануть справжніми друзями видання, що нас пов'яже спільність інтересів, духовних пошуків, стремління будити українську громаду, що доктор Потопальський передплачуватиме і популяризуватиме наш журнал.

Виявилось, що Анатолій Іванович – лікар, цілитель і дослідник від Бога. Природа розкриває свої таємниці лише тим людям, які її розуміють і люблять. Їм вона пропонує свої скарби, бо знає, що вони будуть використані на добро. Цьогоріч вчений має святкувати 60-річчя отримання диплому лікаря, і ця публікація стане вітанням до славного ювілею **(див. фото на стор. 29).**

Анатолій Іванович ПОТОПАЛЬСЬКИЙ (див. сторінку у Вікіпедії) – керівник групи модифікації структури біологічно активних речовин Інституту молекулярної біології і генетики НАН України. Заслужений винахідник Украї-

ни, кандидат медичних наук, доцент, професор Європейської академії проблем людини.

Впродовж десятиліть особисте гасло вченого: «Боголюбива і згуртована українська нація буде щасливою і прославленою у віках», яке зафіксоване у виданні «Лідери нації» та оновлене у монографії «Медоносні рослини-цілители» 2022 року.

Стривожений фізичним і духовним станом української нації, яка давно перебуває в умовах екоциду, Анатолій Потопальський заснував Братську Оздоровчу Громаду України «БОГУ ДАР» та створив 1991 року Інститут оздоровлення та відродження народів України, мета якого – поєднання наукових досліджень з основами християнської моралі, відродження фізичного і духовного здоров'я усіх народів, які проживають в Україні. З 2021 року вченому призначена довічна Президентська стипендія Указом Президента України №194/2021 від 17 травня 2021 р. Для висвітлення діяльності з оздоровлення людини і довкілля, залучення до співпраці широких кіл громадян України і зарубіжжя створено інтернет-сайт: <http://potopalsky.kiev.ua>, сторінку у Фейсбуці: <https://www.facebook.com/anatoly.potopalsky>. Видано 18 монографій та допоміжну інформацію, серед неї статті у журналі «Пасіка» та інших.

Унікальні природні препарати і ставлення до Бога

Вже на першій зустрічі одна з нас, редакційних журналісток, сказала лікарю Потопальському про певні проблеми з власним здоров'ям. У відповіді пана Анатолія відчулося справжнє бажання допомогти, впевненість у своїх силах і відповідальність за свої слова. Такому лікареві хотілося довіритися! А після пропозиції оздоровлення лікар Пото-

пальський уважно запитав:

– **А у Бога віруєте?**

– **Вірую, хоча не знаю, чи такої віри достатньо для зцілення,** – відповіла здивовано жінка.

Цікавий початок розмови з людиною, яка представляє вітчизняну генетику, чи не так? Тож ми попросили **Анатолія Івановича** коротко розповісти про його науково-дослідницьку діяльність.

– **Я все життя займаюся наукою, а рослини – об'єкти мого дослідження. Моя ж наукова діяльність присвячена оздоровленню людини і довкілля – так званому комплексному оздоровленню. Не можна у жодному разі стверджувати, що один диво-препарат вилікує усіх й усе. Рослини мені та нашому науково-дослідному колективу відкрили цілий напрямок розвитку: створення лікувальних препаратів на їхній основі, створення нових сортів рослин шляхом застосування розробленої нами новітньої біотехнології, власне, створення нових рослин, як кавбuz – гібрид кавуна і гарбуза. Комплексне оздоровлення полягає в тому, що ці препарати здатні оздоровлювати і людину, і тварину, і рослину, крім того, вони є екологічними – позитивно впливають на довкілля. На основі цих розробок створена система духовного та молекулярно-генетичного оздоровлення людини та довкілля, яка зараз популяризується багатьма лікарями та екологами. Вона оновлена після уроків пандемії та війни.**

АМІТОЗИН та ІЗАТІЗОН

Ще у студентські роки Анатолій Потопальський на основі взаємодії алкалоїдів чистотілу, підвищуючи активність їхніх молекул алкілюванням, одержав препарат «**Амітозин**», який зупиняв поділ злоякісних пухлин і викликав їхнє старіння – апоптоз. Унікальність препарату полягала у відсутності пригнічення кровотворення та імунітету людського організму, навпаки – амітозин підсилював їх. Згодом амітозин та його аналоги були запатентовані в 16 зарубіжних країнах.

Разом із нині покійною кандидатом біологічних наук, вірусологом **Любов'ю Лозюк** у 1973 році вчений розробив ще один унікальний препарат «**Ізатізон**» – ефективний імуномодулятор, що затверджений і успішно

використовується для попередження та лікування вірусних та мікробно-вірусних хвороб і пухлин у ветеринарії, медицині, рослинництві.

1977 року Анатолій Потопальський був переведений з Львівського медичного інституту згідно постанови Ради Міністрів УРСР до Інституту молекулярної біології і генетики НАН України, де вже протягом 46 років працює за спеціальністю – спочатку завідувачем відділу, згодом завідувачем лабораторії, а нині керівником групи модифікації структури біологічно активних речовин. Дослідження цих років стали основою для створення нового наукового напрямку – молекулярно-генетичного та духовного оздоровлення людини та довкілля.

Запатентовано понад 100 нових препаратів з протипухлинною, противірусною та імуномодельючою дією, розроблено 15 оригінальних фіто чаїв на основі чистотілу, створено понад 20 нових форм, сортів і видів лікарських та сільськогосподарських рослин, шість із яких затверджені Держсортінспекцією України й рекомендовані для широкого використання.

Після того, як ми почули про унікальні препарати, розроблені лікарем Потопальським, знову повернулися до цікавого початку розмови. Адже прозвучало досить незвичайне запитання лікаря до хворого – про віру у Бога...

Відповідь лікаря була наступною:

– **Категорично ставлюся до питання Віри і приходу людини до Бога, бо маю 64-річну практику роботи з пухлинами. Пересвідчився на власному досвіді: людина вилікувалася, і якщо вона вірить у Бога і ходить до церкви, притримується законів всесвітнього буття і певних релігійних ритуалів – то живе, і хвороба не повертається. Якщо ж ні – проходить рік-два, і так: або під машину попаде, або серцевий напад трапиться, або – рецидив хвороби, який вже значно складніше піддається лікуванню. Тобто, не змінилася людина, не очистилася, не прийшла до Бога. Не дозріла Душа, не змогла пройти випробування. Саме так потрібно розуміти хвороби, які тепер атакують людство. Так і кажу своїм пацієнтам: «Хочете жити? Робіть – те, те й те. Лікування ракової хвороби – то тяжкий труд, на це йдуть роки і неймовірні зу-**

силля багатьох людей. А ви як думаєте: оце вилікуюся і знову палитиму, матюкатимуся і їстиму все підряд? Ні, так не буде, людино добра, хвороба має докорінно тебе змінити!» Обов'язково розмовляю з людиною. Говорю хворому про його так званий «егоїзм», яким він довів себе до такого стану. Кажу про те, що він має дбати не лише про своє тіло, а й про Душу, тобто про власні думки і почуття. Наголошую, що все залежить від нього, і лікує його не лише лікар, а ще й Господь Бог і він сам. А біда приходить через те, що людина відходить від Бога – живе матеріальним бездуховним життям. Ми часто просимо у Бога допомоги, а якщо треба віддати Богові свою увагу, вдячність, добрі справи – то чомусь забуваємо...

ВІДГУКИ

про лікування препаратами
лікаря Потопальського

«Шість років тому в мене була кіста лівого яєчника. Я лікувалася, але протягом року став «рости» показник онкомаркера, і мені запропонували операцію, поки ще не пізно, бо сказали лікарі, що ліки вже не допоможуть. Я боялася операції й «хімії», бо знала наслідки...

І тут мої знайомі, вдячні пацієнти Потопальського, розповіли мені про Анатолія Івановича. Я поїхала в Київ, зустрілася із лікарем, потім прийняла курс лікування. І (о, чудо!!!) пухлина зникла! Я не могла повірити своєму щастю!

Потім возила туди свого знайомого, який мав рак простати – онкомаркер у нього був більше 1000. Він лікувався в інституті раку в Києві. Вирок лікарів був тоді один: або операція й «хімія», або кінець усьому! Він почав приймати ліки Потопальського – і життя налагодилось! І таких випадків серед моїх знайомих є багато!»

Олена Стоцька, Полтава

«Благодаря препаратам изатизон и настойке на травах на коньяке, о которых мне посчастливилось узнать в 2011 году и пропить их перед операциями по удалению груди и части кишечника (было сделано две операции одновременно), всё прошло удачно и даже после не было

температуры в реанимации.

В институте онкологии для проведения операций на меня одну выделили целый день, но через три часа я была уже в реанимации. Конечно, тут и заслуга трех докторов, которые делали операцию. Но есть важный фактор: анализ крови, его мне сделали в больнице, где когда-то работала моя мама. Медработники были в восторге от моих показателей крови! Они знают меня более 25 лет и никогда у меня не было таких показателей!!! Спасибо всем вашим сотрудникам огромное!!!!»

Лідія Кравцова, Київ

ПОЛІСЬКЕ ДИТИНСТВО. ПАРК «ПЕРЕМОГА»

За ці роки ми ближче познайомилися і з життям талановитого лікаря і вченого. Своє повоєнне дитинство Анатолій Іванович Потопальський провів на Коростенщині, де й досі мешкають його сестри – Марія та Людмила. А 44 роки тому в рідному селі Ходаки Анатолій Потопальський заклав дендропарк «Перемога». У парку протягом багатьох років вирощували лікарські та екзотичні рослини, зокрема, рослини власної селекції. Цим клаптиком рідної для всієї родини землі нині опікуються рідні сестри лікаря Марія Іванівна, Людмила Степанівна та племінник Юрій.

ПРО СЕЛО ХОДАКИ

ХОДАКИ – село у Коростенському районі Житомирської області. За переказами, село має таку назву, бо ходаківські чоловіки ходили в Крим по сіль, а з Ходаків вони везли дьоготь. Перша письмова згадка про село датується 1570 роком. Нині в селі мешкає 250 осіб (*див. фото школи в с. Ходаки на стор. 29*).

Анатолій Іванович згадує далекі дитячі роки:

– Мені завжди допомагала моя любов до Природи. Це і захоплювало, і відволікало від сумних думок, давало радість і направляло мої мрії. Мені, ще маленькому хлопчику, дуже хотілося, щоб в нашому дворі все жило і плодилося – кури, качки, гуси, індики, кролі. Заповітною мрією стали бджоли!

Право власності на обійстя дід Да-

нило залишив за онуком – тобто за мною. Зробив заповіт на моє ім'я. Заповіт оформили через нотаріуса, і у віці дев'яти років я став власником дідової хати і обійстя, дідів заповіт зберігаю і досі. Дід наш був дужим, не боявся жодної роботи. Та якось влітку поїхав у ліс, завантажив повнісінький віз дровами. І потрапив у страшенну зливу. Промерз, захворів на запалення легенів. За тиждень діда не стало...

А ще за тиждень мамі наснився сон: йде дід до нашого двору, а за ним летить рій бджіл. Так і сталося – минув час і до старого, ще придбаного дідом, вулика влетів рій бджіл. Покійний дід «привів» нам його! Роїлися бджоли у нас цілих 20 років. Я щоліта, як був на канікулах і приїздив – спочатку з Житомира, де навчався у медичному технікумі, потім – з Івано-Франківська, де був студентом медінституту, відрізає півметрову воцину з 10–15 кілограмами меду. Їли ми його із задоволенням.

Дідів «подарунок» з потойбіччя допоміг мені зрозуміти, що у цьому світі все існує, як мінімум, в двох вимірах: у матеріальному, який можна побачити, і у невидимому, який схований від наших очей, проте він також існує – його можна відчувати і зрозуміти. Думаю, розуміння, яке я виніс із сільського дитинства, згодом дозволило мені прийти до глибокої віри у Бога і зрозуміти дію протилежної боготорчої сили.

Весною 2015 року делегація журналу «Слова Жінки» вперше побувала у Ходаках у дендропарку «Перемога» та познайомилась з його Берегинею – **Марією Іванівною Потопальською** (старшою сестрою Анатолія Івановича), яка зайняла це відповідальне місце після смерті матері (див. **фото на стор. 29**: Головний редактор журналу «Слова Жінки» Ганна Земко (крайня зліва) з подругами-посестрами свого клубу в гостях у Марії Іванівни Потопальської (в центрі) біля хати родини Потопальських).

З пані Марією завжди дуже цікаво спілкуватися, вона – старожилка, велика оптимістка і життєлюбка, весною їй виповнилося 94 роки! Усе життя жінка пропрацювала вчителькою українською мови та літератури в селі Ушомир Коростенського району, а вже будучи на пенсії, перебралася у родову дідову хату По-

топальських, аби допомогти зберегти дітище брата дендропарк «Перемога» і сприяти заснуванню музею-садиби родини Потопальських. Тож послухаємо літню жінку:

– **Парк, який ми назвали «Перемога», Толя заклав в 1979-му році, ще будучи зовсім молодим. Сталося це навесні. «Перемогою» назвали, бо заклали його на честь нашого тата Івана Потопальського, який загинув на війні під час оборони Києва (Анатолій Мудрак більше семи років тому почав робити документальні фільми про родину Потопальських: серед них є інтерв'ю з Марією Іванівною Потопальською (ютуб-канал: «Анатолій Мудрак»)).**

Коли Анатолій Іванович звернувся до Ходаківської сільської ради і керівництва колгоспу з проханням про виділення кількох десятків гектарів землі, йому пішли на зустріч. Таким чином, з'явилася можливість створення у селі заповідного парку загальною площею 38 гектарів. І наше родинне обійстя переросло у парк: наші тут – 55 соток, інше – угіддя парку. Брат багато подорожував: бував в інших республіках Радянського Союзу, їздив світом. Звідусіль привозив зеленіх гостей – різні екзотичні рослини, які при правильному догляді можна вирощувати і в нас. Привозив їх до мамі на обійстя, висаджував, доглядав за ними. З часом тут почали вирощувати й лікарські рослини власної селекції, які стали основою лікарських препаратів і чаїв системи оздоровлення доктора Потопальського, серед них: синюха блакитна, ехінацея, головатень, дивосил, лаконіс, інші. Десятки років поспіль ми намагаємося закріпити за дендропарком «Перемога» статус «Пам'ятка природи обласного значення». Справа вже погоджена з районним керівництвом, проте до області вона так і не дісталася, хоч і є рішення районної ради. Власними силами та за допомогою небаждужих людей ми намагаємося йому дати раду, що, насправді, нелегко на майже 40 гектарах зелених угідь. Попри всі складнощі не втрачаємо ентузіазму і надії. Понад десять років тому бджоли знову повернулися до нашого обійстя! Ми облаштували пасіку на 10 вуликів, які нам подарував мій учень Микола Самчук. Тепер щоосені

маємо чудовий екологічний оздоровчий мед. А вулик діда Данила поклав початок Музею давнього бортництва, який тепер теж є на нашому обійсті. Опікувався музеєм досвідчений бджоляр-пасічник Володимир Клименко, але нині він надто зайнятий. Наш музей викликав інтерес у районного керівництва Коростенського району, яке вже навіть організувало толоку по благоустрою дендропарку, проте все забулося у роки пандемії і війни дотепер.

Спілкувалися ми й з молодшою сестрою Анатолія Івановича – Людмилою Степанівною Дідківською. Сестри завжди захоплено говорять про свого невтомного талановитого брата, і, звичайно, згадують їхню матір – Анастасію Михайлівну, яка всією душею підтримувала починання сина.

– *Мама була дуже мудрою жінкою. Вона завжди пишалась своїми дітьми і все казала, що вона щаслива через те, що ми у неї є. А зараз ми розуміємо, що ми теж щасливі, тому що ми – разом, і є один у одного. І любов до землі рідної у нас від мами. Тому і дендропарк тут, у Ходаках, тому і ми з Марією біля нього, тому і Толя за силою та наснагою приїздить сюди,* – говорить Людмила Степанівна, і на мить замислившись, додає: *Тому й душа болить за рідне село: всі ми нині стурбовані тим, що ніким і ніяк не було відзначено 700-ліття побудови ходаківського Святопокровського храму, який був зруйнований нашими предками-більшовиками.*

Любов до рідної Землі

Анатолій Іванович присвятив усе своє життя Батьківщині... Він не уявляє своєї праці і діяльності десь інде, не в Україні. Багато разів талановитого вченого звали за кордон, проте його філософія лишається незмінною: «Де родився – там і пригодився». І з нами він поділився нею:

– *Нам потрібно бути українцями. Оце і все. Бог посилає Душу – в певний народ, на певну територію – з рідною мовою і традиціями. І всякі відступи від цього шкодять Душі. Це також мій висновок із спостережень за роки спілкування з різними людьми. Треба слідувати своєму, рідному, родовому. Навіть трави, які*

ростуть на рідній землі, дають набагато кращий ефект лікування, ніж завезені звідкись. Бо існують незримі, проте дуже сильні енергетичні зв'язки, про які ми, на жаль, нічого не знаємо, хоча добре знали наші пращури. А слідуватимемо своєму – то й Бог допомагатиме. Що значить слідувати своєму? По-перше, говорити рідною мовою. По-друге, знати свій родовід хоча б до п'ятого коліна. І третє – треба свій народ знати, хто з нього вийшов, що зробив добре, а що – погане. Це послужить для подальшого життя нашого і дітей наших, бо ми всі пов'язані між собою.

Нещодавно мені пощастило прочитати його вірш-настанову нинішнім і майбутнім поколінням українців, яким з любов'ю до нашого лікаря ділюсь з читачами моїх спогадів:

Радій, радій
Радій, радій, радій –
Ти народився в ній,
Дарованій Богом країні –
Прославленій і невмирущій Україні!
Дотримуйся Заповідей Божих,
Шануй даровані всі дні погожі.
І Богові та Батьківщині все віддай!
Не забувай про пекло й Рай.
Прийшов в цей світ –
Служи ти Богу і народу,
І скільки проживеш ти літ,
Не забувай про цю угоду.

*Анатолій Потопальський
Київ, грудень 2019 року*

Здається, саме любов до рідної Землі і звела ініціативу Жіночого Клубу «Слово Жінки» і оздоровчу громаду «БОГУ Радість», яку заснував з одностудійцями лікар Потопальський.

Велика роль у поширенні передових задумів сучасних жінок і їх незмінних супутників по життю – просвітлених чоловіків належить журналу «Слово Жінки», який понад 10 років тому створили Ганна Земко та Світлана Наконечна. «Слово Жінки» – унікальний український громадський проект. Він покликаний задовольнити «духовний голод» українців у новітній час. Створювали часопис ті й для тих, хто потребує свого українського рідного Слова, кого не влаштовує споживання «культури телевізора», хто хоче бути господарем у своїй хаті і жити по правді. Більше того,

автори журналу самі творять культуру сьогодення, надихаються нею і несуть її у світ та у свої сім'ї.

Журналом заснований Клуб однодумців. Життєва філософія жінок, які приходять до нашого Клубу, відмінна від позиції «я – людина маленька, від мене нічого не залежить». Наші жінки розуміють, що саме вони наповнюють своє життя смислом.

Вони прагнуть виконати свої життєві завдання у стані, наповненому енергією творення, щоб надихати до звершень своїх дітей і чоловіків. Тут жінки різного віку знаходять однодумців, знайомляться з цікавими людьми.

Жіночий Клуб любить мандрувати рідним краєм, бо так багато таємничого і непізнаного у нас під боком!. Всі чули про місця сили в Тибеті, та мало хто чув про потужне місце жіночої сили у селі Буша на Вінниччині. «Слово Жінки» намагається щороку відвідати Бушу, щоб спуститися в Гайдамацький яр, там привітатися з духами яру і з величезним камінням, розкиданим по всьому лісу. Ідемо ми до Буші і цього літа! Зайти в найстаріший зі збережених на території України дохристиянський храм. З будь-яких мандрів ми привозимо враження, а з Буші ми привозимо ще й стан...

Намагаємося ми досліджувати і наш Київ, побачити його з іншого боку. Пройти по його вулицях неспішним кроком туриста, а не ділової людини, що поспішає на роботу.

Ми вже провели чимало майстер-класів, де навчилися народній творчості і ремеслам: писали писанку, валяли з вовни, ліпили з глини, плели нитяні іграшки, малювали по тканині чудернацьких звірів Марії Приймаченко, вишивали рушниковим швом.

Всі роки вторгнення російських окупантів «Слово Жінки» долучається до допомоги фронту і пораненим у шпиталях. За цей час наші жінки пошили для поранених фірмові тисячі «труселів» – з кишеньками, на «липучках», з мотузочками – сплели більше 300 пар шарпеток, виготовили для хлопців на передову та у шпиталі більше 10 тисяч патріотичних нерозлучників-оберегів, а родина Мурзаків виготовила біля 5 тисяч парафінових пальників.

«Слово Жінки» притягує людей, що мислять серцем, які глибоко відчувають світ і ті непрості процеси, які в ньому відбуваються, тих, які поділяють цінності «Слова Жінки»:

україноцентричність, позитивне мислення, власну відповідальність за своє життя.

Ганна ЗЕМКО, головна редакторка журналу «Слово Жінки», багаторічна успішна пацієнтка лікаря Потопальського

P.S. Сотні колишніх успішних пацієнтів лікаря-цілителя і наставника Анатолія Івановича Потопальського організують на своїх фейсбучних сторінках «щасливе єднання колишніх важких приречених хворих» з власними відгуками, де аналізують досвід і поради лікаря-цілителя – для всіх охочих. А у найближчому майбутньому планується перетворити їх у серйозний сайт та канал на Ютубі. Також буде підготована до друку книжка «Поради лікарів, цілителів та успішних пацієнтів відродженої нації». Тож збираємо ентузіастів таких ідей. А успішних українців звемо до пробудження і допомоги ближньому!

А на останок, до нещодавно минулого ДНЯ МЕДИКА публікую свій вірш, присвячений Лікарю Анатолію Івановичу Потопальському:

Анатолію Івановичу Потопальському

**Вам я дуже, Лікарю, вірю,
не втрачайте у серці надію!
Не зважайте на заздрість і кпини,
а творіть – лікуйте людину!
Бо загубите час свій та силу,
і нічого не доведете тим
людцям з мілкою душею:
вони – вбогі, а справи їх – сірі...
Та Всевишній все бачить і чує,
і наклепникам те не минеться.
Пам'ятаймо відоме прислів'я:
пес гавчить, каравану ж ідеться!**

Ганна Земко, 6 грудня 2020 року

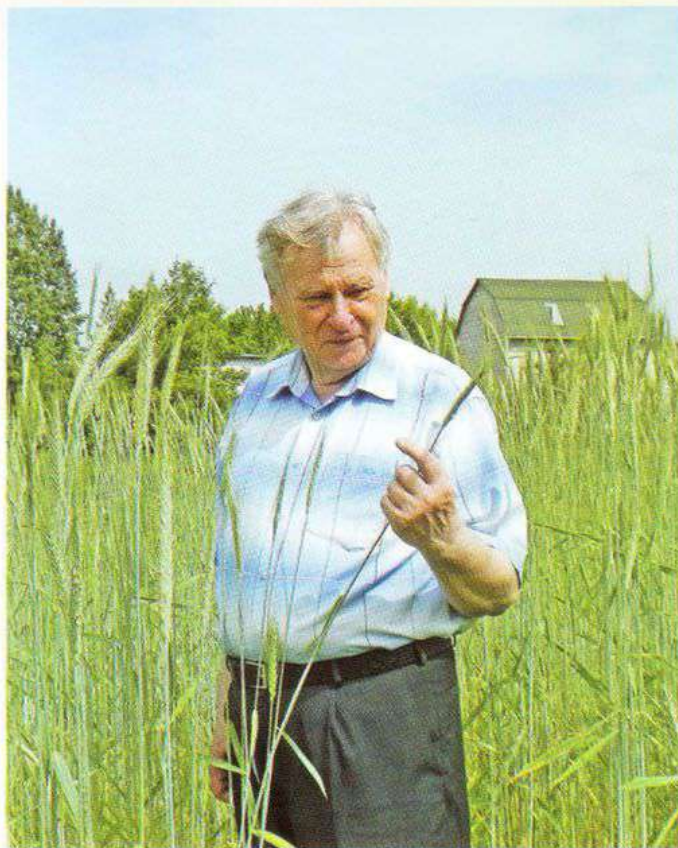
**Ел. пошта А.І. Потопальського
для листів: Labmsbar@gmail.com**

Увага! Марія Іванівна Потопальська просить допомоги у пасічників, хто може тимчасово попрацювати на пасіці Музею бджолярства в селі Ходаки, Коростенського району Житомирської області. Оплату гарантуємо, тел. 098-460-26-86.

Головний редактор журналу «Слово Жінки» Ганна Земко

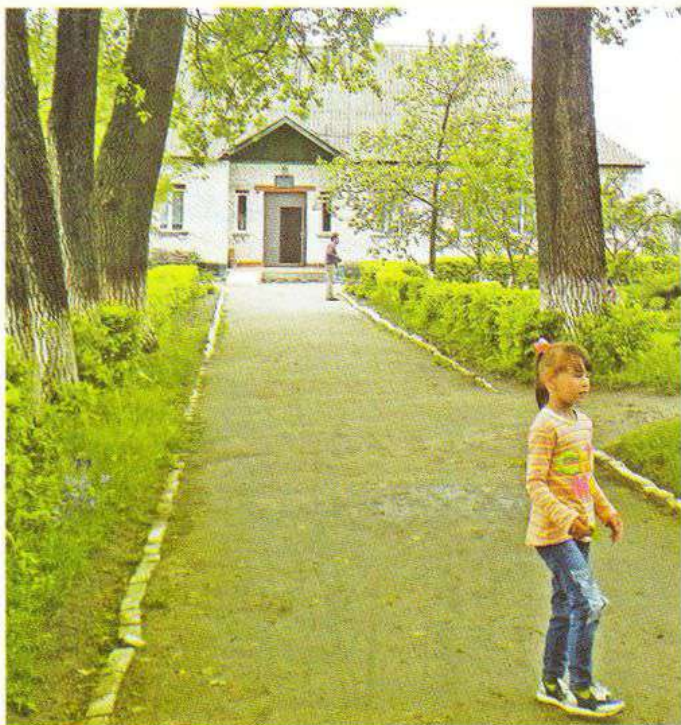
А.І. Потопальський на дослідному полі в Інституті молекулярної біології і генетики Національної академії наук України

Доповідь А.І. Потопальського на Міжнародній конференції в Національному університеті біоресурсів і природокористування України

Головний редактор журналу «Слово Жінки» Ганна Земко (крайня зліва) з подругами-посестрами свого клубу в гостях у Марії Іванівни Потопальської (в центрі) біля хати родини Потопальських

Школа в с. Ходаки

У НОМЕРІ:

ЗАПРОШУЄМО

Виставка-ярмарок "Медова осінь - 2023" 2

ЩИРО ВІТАЄМО

Василю Панасовичу Ревенку – 95! 3

ДОПОМОГА ПАСІЧНИКАМ

"Допомога на бджолиних крильцях" 4

З ВЛАСНОГО ДОСВІДУ

Бджіл треба любити 5

"Медовий пункт" 7

З УСЬОГО СВІТУ

Вулики у містах у Німеччині 10

Бджіл з Швейцарії звинуватили у
контрабанді пилку з Австрії 12

ХОБІ

Паперова бджілка із сердечками 14

З ІСТОРІЇ ГАЛУЗІ

Від бортництва – до сучасних технологій 15

СОЛОДКИЙ, ПОЖИВНИЙ, ЦІЛЮЩИЙ

Мед із соками 19

А.І. ПОТОПАЛЬСЬКИЙ – ВЧЕНИЙ, ЯКИЙ ВІНАЙШОВ ПРОТИПУХЛИННІ ЛІКИ

ЗЕМКО Г. Робити добро людям 23

На першій сторінці обкладинки: на фото вгорі Сергій та Юрій на власній пасіці; на фото знизу – початок створення музею бджолярства в Ходаківському дендропарку "Перемога", між вулицями – колодач діда Данила.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

ГОРНІЧ М.Л., професійний бджоляр, почесний пасічник України, член Національної спілки журналістів України;

ЄФІМЕНКО Т.М., кандидат біологічних наук, завідувачка лабораторії технологічних та спеціальних заходів профілактики захворювань бджіл Національного наукового центру «Інститут бджільництва імені П.І. Прокоповича»;

КАЛЬЧЕНКО В.І., член-кореспондент Національної академії наук України, доктор хімічних наук, професор;

ОДНОСУМ Г.В., кандидат ветеринарних наук, старший науковий співробітник Національного наукового

центру «Інститут бджільництва імені П.І. Прокоповича»;

ПЕТРУША В.Г., біолог-мікробіолог, заступник головного редактора;

ПОСТОЄНКО В.О., член-кореспондент Національної академії аграрних наук України, директор Національного наукового центру «Інститут бджільництва імені П.І. Прокоповича», доктор сільськогосподарських наук, професор;

РАЗАНОВ С.Ф., доктор сільськогосподарських наук, професор, завідувач кафедри екології та охорони навколишнього середовища Вінницького національного аграрного університету.

Науково-виробничий журнал
«ПАСІКА»

№ 9, 2023 рік

додаток до журналу «Дім, сад, город»

Зареєстрований

Міністерством інформації України:

Серія КВ № 810 від 07.07. 1994 р.

Адреса редакції:

02002, м. Київ,

вул. Митрополита

Андрея Шептицького, 22А

Адреса для листів: а/с 20, м. Київ, 02002

Електронна пошта:

kpasika5@gmail.com

Наш сайт: www.dimsadgorod.com

Тел. (067) 989-40-25

Головний редактор – **Макарчук З.**

Оператор комп'ютерної верстки, дизайнер,
коректор журналу «Пасіка» – **Коваль А.**

За передруку та використання тексту й ілюстрацій
посилання на журнал «Пасіка» обов'язкове.

Думки авторів і редакції не завжди збігаються.

Редакція не несе відповідальності за зміст
рекламних оголошень.

